

|                                       |
|---------------------------------------|
| Rolnummer 2367                        |
| Arrest nr. 58/2003<br>van 14 mei 2003 |

## A R R E S T

*In zake* : de prejudiciële vraag betreffende artikel 40, § 2, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, gesteld door de Rechtbank van eerste aanleg te Gent.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, A. Alen, J.-P. Snappe, J.-P. Moerman en E. Derycke, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

\*

\*      \*

# I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij vonnis van 31 januari 2002 in zake J. Hoegaerts en S. Donvil tegen het Vlaamse Gewest, waarvan de expeditie ter griffie van het Arbitragehof is ingekomen op 12 februari 2002, heeft de Rechtbank van eerste aanleg te Gent de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Is artikel 40, § 2, van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 (*Belgisch Staatsblad* van 30 december 1995), luidend als volgt:

' § 2 ... Binnen dertig dagen na de betekening van het dwangbevel kan de belastingplichtige bij deurwaardersexploot een met redenen omkleed verzet aantekenen, houdende dagvaarding van het Vlaamse Gewest bij de rechtbank van eerste aanleg van de plaats waar het onroerend goed gelegen is. Het verzet schorst de tenuitvoerlegging van het dwangbevel. ... '

strijdig met artikel 94 van de Grondwet (thans artikel 146 van de gecoördineerde Grondwet), nl. in zoverre artikel 40, § 2, van het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 de materiële en territoriale bevoegdheid van de rechtbanken bepaalt en aldus een aangelegenheid regelt die door artikel 94 van de Grondwet (artikel 146 van de gecoördineerde Grondwet) aan de nationale wetgever is voorbehouden ? »

Memories zijn ingediend door :

- de Ministerraad;
- de Vlaamse Regering.

Memories van antwoord zijn ingediend door :

- de Ministerraad;
- de Vlaamse Regering.

Op de openbare terechtzitting van 22 januari 2003 :

- zijn verschenen :

. Mr. B. Staelens, advocaat bij de balie te Brugge, voor de Vlaamse Regering;

. Mr. S. Vaes, advocaat bij de balie te Brussel, *loco* Mr. P. Peeters, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor de Ministerraad;

- hebben de rechters-verslaggevers A. Alen en J.-P. Snappe verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De voorschriften van de bijzondere wet op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden in acht genomen.

## II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Eisende partijen in het bodemgeschil ontvangen op 6 januari 1999 een aanslagbiljet tot betaling van een heffing wegens leegstand voor een pand gelegen te Eeklo. Hun bezwaar hiertegen wordt bij aangetekende brief van 1 oktober 1999 als ongegrond afgewezen, en in het begeleidend schrijven wijst het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap er op dat « bij gebreke aan tijdige betaling desgevallend de invordering ervan met dwangbevel [zal] kunnen geschieden » en dat zij overeenkomstig de in het geding zijnde bepaling « binnen dertig dagen na de betekening van het dwangbevel bij deurwaardersexploot een met redenen omkleed verzet [kunnen] aantekenen, houdende dagvaarding van het Vlaams Gewest voor de rechtbank van Eerste Aanleg van de plaats (=Eeklo) waar het onroerend goed is gelegen. »

Eisende partijen betalen onmiddellijk onder voorbehoud de gevorderde som, waardoor er geen dwangbevel volgt. Op 13 maart 2000 gaan zij over tot dagvaarding van het Vlaamse Gewest voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent, overeenkomstig het voorschrift in het begeleidend schrijven bij het aanslagbiljet.

Verwerende partij in het bodemgeschil, het Vlaamse Gewest, betwist de ontvankelijkheid van de dagvaarding, onder meer, enerzijds, omdat eisende partijen te vroeg hebben gedagvaard, vermits zij het dwangbevel niet hebben afgewacht, anderzijds, omdat zij volgens de nieuwe procedurevoorschriften in de artikelen 1385*decies* en 1385*undecies* van het Gerechtelijk Wetboek de zaak diende te worden ingeleid bij verzoekschrift op tegenspraak binnen een termijn van drie maanden vanaf de kennisgeving van de beslissing met betrekking tot het administratief verhaal (1 oktober 1999), zodat hun vordering te laat is ingeleid. Bovendien voert zij aan dat sedert 1 maart 1999 de nieuwe fiscale procedure van toepassing is, waarin als aanknopingspunt voor de territoriaal bevoegde rechtbank, niet meer de ligging van het leegstaand pand is voorgeschreven, maar, overeenkomstig artikel 632 van het Gerechtelijk Wetboek, de ligging van het kantoor waar de belasting is of moet worden geïnd. De verwerende partij vordert om die reden de verwijzing van de zaak naar de fiscale kamer van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel.

Eisende partijen voeren aan dat de termijn van dertig dagen waaraan de in het geding zijnde bepaling refereert, bij ontstentenis van dwangbevel, nooit is begonnen te lopen. Bovendien vragen zij de rechtbank een prejudiciële vraag te stellen nopens de mogelijke schending van bevoegdheidsverdelende regels door de in het geding zijnde bepaling.

De Rechtbank beslist dat de vordering van de eisende partijen *ratione temporis* en naar de vorm ontvankelijk is, omdat, welke de toepasselijke procedure ook moge zijn, het eventueel niet eerbiedigen van de termijn of de vormvoorschriften louter en alleen te wijten is aan de totale onduidelijke berichtgeving van de verwerende partij als overheid, die elk normaal, voorzichtig en redelijk burger ter zake in dwaling brengt. Zij vindt het evenwel noodzakelijk aan het Hof de voormelde prejudiciële vraag te stellen nu een conflict is gebleken tussen twee verschillende procedures, met name die voorgeschreven door respectievelijk het decreet van 22 december 1995 en het Gerechtelijk Wetboek.

### III. *In rechte*

- A -

#### *Standpunt van de Vlaamse Regering*

A.1. De Vlaamse Regering gaat vooreerst dieper in op de omstandigheden waarin de verwijzingsbeslissing tot stand is gekomen en bekritiseert vervolgens de daarin aangevoerde motivering. Die kritiek betreft de interne contradictie in de verwijzingsbeslissing, omdat de verwijzende rechter de eigen territoriale bevoegdheid in vraag stelt maar toch zelf al uitspraak doet over de ontvankelijkheid *ratione temporis*. Die kritiek berust eveneens op de vaststelling dat de verwijzende rechter ter zake geen onderscheid heeft gemaakt tussen de betwisting van een belastingheffing zelf, die wordt beheerst door de wetten van 15 en 23 maart 1999, en de betwisting van een dwangbevel uitgevaardigd op basis van die heffing, waarop de in het geding zijnde bepaling van toepassing is. Er is ter zake dan ook geen sprake van een antinomie tussen twee, door de verwijzende rechter geïnterpreteerde regelingen, die het stellen van een prejudiciële vraag zou verantwoorden.

A.2. De in het geding zijnde bepaling is volgens de Vlaamse Regering niet in strijd met artikel 146 van de Grondwet omdat zij als zodanig geen rechtbank instelt maar enkel en alleen aangeeft met welke procedure een zaak - hier beperkt tot een uiterst strikt omschreven aangelegenheid, met name de betwisting van het dwangbevel - voor een bepaalde rechtbank kan worden gebracht. De in het geding zijnde bepaling raakt als zodanig niet aan de rechterlijke organisatie maar strekt er slechts toe de materieel en territoriaal bevoegde rechter aan te wijzen.

Uit het samenlezen van artikel 170, § 2, van de Grondwet, betreffende de fiscale bevoegdheid van de gewesten, en de artikelen 10 en 19, § 1, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, vloeit voort dat de decreetgever bij de uitoefening van zijn fiscaalrechtelijke bevoegdheid, kon voorzien in een bijkomende bepaling met betrekking tot de betwisting van de dwangbevelen die worden betekend teneinde de bij decreet ingestelde heffingen effectief te innen.

A.3. Overeenkomstig arresten van het Arbitragehof van 13 januari 1994 impliceert de fiscale bevoegdheid ook de bevoegdheid om in belastingverhogingen te voorzien, zodat kan worden voorzien in bijkomende, in evenredigheid uit te vaardigen regels met betrekking tot de betwistbaarheid van een dwangbevel om de betwiste fiscale heffing in te vorderen. De in het geding zijnde bepaling beperkt er zich toe om de rechtbank aan te duiden die voor de beslechting van een welbepaald en welomlijnd geschil bevoegd is, wat door de Raad van State in overeenstemming werd geacht met de bevoegdheidverdelende regels indien is voldaan aan de voorwaarden van artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

Aan die voorwaarden zou volgens de Vlaamse Regering voldaan zijn. De fiscale geschillenregeling leent zich tot een gedifferentieerde regeling in de verschillende gewesten, nu zij een beperkte draagwijdte heeft en met name beperkt is tot de invorderingsprocedure voor een specifieke heffing, de leegstandsheffing. Een aantal potentiële geschillen zullen zowel op grond van de federale als van de gewestelijke regelgeving territoriaal bij dezelfde rechtbank worden ingeleid en slechts bij een beperkt aantal geschillen zal de in het geding zijnde bepaling leiden tot een andere territoriaal bevoegde rechtbank. Door de beperking van de regeling tot de invordering zelf, is de weerslag van de in het geding zijnde bepaling op de federale fiscale bevoegdheid als dusdanig marginaal.

A.4. De decreetgever heeft hierbij niet onevenredig gehandeld. Het was geenszins onredelijk dat de decreetgever, in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, oordeelde dat een heldere en consistente regeling van de betwisting van geschillen inzake de invordering, vereiste dat werd voorzien in één territoriaal aanknopingspunt, zodat elke verwarring voor de belastingplichtige uit de wereld werd geholpen.

Het was niet de bedoeling om de door de federale wetgever uitgewerkte regelgeving betreffende de fiscale betwistingen op enige wijze te doorkruisen, zodat de wetten van 15 en 23 maart 1999 onverkort gelden met betrekking tot de gewestelijke fiscaliteit in het algemeen en de leegstandsheffingen in het bijzonder. Het Vlaamse Gewest voegt daaraan toe dat de federale regelgeving, zoals uitgewerkt in het Gerechtelijk Wetboek, ook voordien - dit wil zeggen vóór de aanneming van de wetten van maart 1999 - op het contentieux van de leegstandsheffingen van toepassing was, met uitzondering voor de wijze van betwisting van een dwangbevel.

### *Standpunt van de Ministerraad*

A.5. De Ministerraad meent in hoofddoordeel dat het antwoord op de gestelde prejudiciële vraag niet dienstig is voor het bodemgeschil omdat er geen sprake is van een conflict tussen twee procedures. De beide procedures hebben immers een verschillend toepassingsgebied en een verschillende finaliteit : er is een verschil tussen, enerzijds, een fiscaalrechtelijke geschillenprocedure en, anderzijds, een invorderingsprocedure. Bij het instellen van een fiscaalrechtelijke geschillenprocedure hebben de eisende partijen in het bodemgeschil een invorderingsprocedure gehanteerd, terwijl zij, bij gebrek aan precisering ter zake in het toepasselijke decreet en zijn uitvoeringsbesluit, een procedure overeenkomstig de algemene gerechtelijke procedure hadden moeten instellen. Het Arbitragehof heeft in zijn arrest nr. 19/2001 de gemeenrechtelijke fiscale geschillenregeling in beginsel toepasselijk geacht op alle belastingen en dus ook die welke zijn ingevoerd door de gewesten. Ter zake is de bevoegdheid van de rechter vast te stellen overeenkomstig de artikelen 569, 32° en 632 van het Gerechtelijk Wetboek.

A.6. Voor zover het Hof van oordeel zou zijn dat de prejudiciële vraag een antwoord behoeft, meent de Ministerraad dat de in het geding zijnde bepaling artikel 146 van de Grondwet schendt. Het komt de federale overheid toe de materiële en territoriale bevoegdheid van de hoven en rechtbanken vast te leggen.

Het Gerechtelijk Wetboek bepaalt in artikel 1395 dat alle vorderingen betreffende middelen tot tenuitvoerlegging voor de beslagrechter dienen te worden gebracht. De in het geding zijnde bepaling wijkt hiervan af omdat zij de rechtbank van eerste aanleg als materieel bevoegde rechter aanwijst. Wat de territoriale bevoegdheid betreft, zijn de artikelen 624, 632 of 633 van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing, die andere bevoegdheidscriteria hanteren dan de in het geding zijnde bepaling.

A.7. Anders dan de Vlaamse Regering is de Ministerraad van oordeel dat de aanduiding van de bevoegde rechter bij wie de belastingplichtige kan opkomen tegen het door de fiscus uitgevaardigde dwangbevel, niet behoort tot de fiscale bevoegdheden van het gewest, zoals bedoeld in artikel 170, § 2, van de Grondwet. Belastingverhogingen en interesten zijn weliswaar bijkomende elementen van de belastingsschuld, maar dat is niet het geval voor de procedure, toepasselijk op betwistingen in rechte in verband met dwangbevelen uitgevaardigd door de fiscus.

A.8. Artikel 146 van de Grondwet wijst de bevoegdheden met betrekking tot de rechterlijke macht exclusief toe aan de federale wetgever. Die bevoegdheid omvat, anders dan de Vlaamse Regering voorhoudt, eveneens de regeling van de bevoegdheid van de rechtscolleges, zoals reeds is aangenomen door het Arbitragehof en de Raad van State. Door in het kader van de leegstandsheffing de geschillenbeslechting inzake dwangbevelen toe te kennen aan de rechtbank van eerste aanleg waar het onroerend goed is gelegen, maakt de decreetgever inbreuk op de door artikel 146 van de Grondwet aan de federale overheid voorbehouden bevoegdheid.

A.9. Een beroep op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is volgens de Ministerraad niet mogelijk omdat de voorwaarden daartoe te dezen niet zijn vervuld.

Bij ontstentenis van redengeving om af te wijken van de gemeenrechtelijke regeling, ziet de Ministerraad niet de noodzaak voor het Vlaamse Gewest in om een beroep te doen op de impliciete bevoegdheden. Meer nog, in hoofde van de desbetreffende belastingplichtigen wordt rechtsonzekerheid gecreëerd en hun rechtsbescherming ondermijnd.

Bovendien leent de fiscale geschillenregeling zich niet tot een gedifferentieerde regeling in de verschillende gewesten; het is een materie die een eenvormige regeling vereist.

Verder is ook de weerslag op de federale bevoegdheid niet marginaal maar van substantiële aard. De Ministerraad verwijst ter zake naar de lering van het Hof in overweging B.5.4 van het arrest nr. 19/2001, waaruit blijkt dat, inzake het bepalen van de bevoegdheden van de hoven en rechtbanken, enkel kan worden aanvaard dat de door de gewesten uitgewerkte regeling slechts marginale weerslag heeft op de in artikel 146 van de Grondwet vervatte bevoegdheid, indien deze regeling nauw aansluit bij de federale regeling. Aan die voorwaarde is niet voldaan, vermits de decreetgever zowel *ratione materiae* als *ratione loci* afwijkt van de regeling in het Gerechtelijk Wetboek. De weerslag op de federale bevoegdheid is derhalve niet tot een minimum beperkt. Bovendien is de aanduiding van de rechtbank bevoegd voor de beslechting van geschillen inzake de invordering van belastingen een belangrijk onderdeel van de bevoegdheid op basis van artikel 146 van de Grondwet. Door de materiële en de territoriale bevoegdheid te bepalen, begeeft de decreetgever zich immers op het terrein van de

rechterlijke organisatie. De Ministerraad voegt er ten slotte aan toe dat het potentieel aantal geschillen in verband met dwangbevelen uitgevaardigd ter invordering van de leegstandsheffing niet marginaal is. Nu die zaken op grond van de in het geding zijnde bepaling niet bij de beslagrechters maar bij de rechtbanken van eerste aanleg worden ingeleid, heeft dit belangrijke implicaties voor de werklust van die laatste.

Ten slotte kunnen, bij niet toepassing van de impliciete bevoegdheden - waarvan de voorwaarden te dezen niet zijn vervuld -, de gemeenschappen en de gewesten inzake de rechtsbedeling door de rechterlijke macht, slechts bevoegdheden uitoefenen wanneer zij daartoe door de bijzondere wetgever uitdrukkelijk werden gemachtigd. Inzake het regelen van de fiscale invorderingsprocedure is een dergelijke machtiging nooit verleend.

- B -

### *De in het geding zijnde bepaling*

B.1. Het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996 heeft voor het Vlaamse Gewest een heffing ter bestrijding van de leegstand en verkrotting van gebouwen en/of woningen ingevoerd.

In de prejudiciële vraag ondervraagt de verwijzende rechter het Hof over artikel 40, § 2, van dat decreet, dat betrekking heeft op de procedure van inning en invordering van die heffing en dat luidt als volgt :

« Als de betaling van de heffing, interesten en administratieve geldboete niet gebeurt, vaardigt de ambtenaar die belast is met de invordering een dwangbevel uit, waarvan na uitvoerbaarverklaring kennis wordt gegeven via een aangetekende brief of bij deurwaardersexploot. Op het dwangbevel zijn de bepalingen van het vijfde deel van het Gerechtelijk Wetboek van toepassing.

Binnen dertig dagen na de betekening van het dwangbevel kan de belastingplichtige bij deurwaardersexploot een met redenen omkleed verzet aantekenen, houdende dagvaarding van het Vlaamse Gewest bij de rechtbank van eerste aanleg van de plaats waar het onroerend goed gelegen is. Het verzet schorst de tenuitvoerlegging van het dwangbevel.

De ambtenaren die met de invordering zijn belast, kunnen vóór de definitieve beslechting van het geschil, bedoeld in het vorige lid, een procedure in kortgeding inleiden bij de voorzitter van de rechtbank waar het geschil in eerste aanleg aanhangig wordt gemaakt, teneinde de belastingplichtige te doen veroordelen tot betaling van een provisie op het bij het dwangbevel gevorderde bedrag. »

Uit de bewoordingen van de prejudiciële vraag en de motieven van de verwijzingsbeslissing blijkt dat de verwijzende rechter het Hof slechts ondervraagt over de verenigbaarheid van het tweede lid van die paragraaf met de bevoegdheidverdelende

bepalingen, inzonderheid artikel 146 van de Grondwet, in zoverre die grondwetsbepaling de aangelegenheid van de rechterlijke organisatie aan de federale wetgever voorbehoudt.

*Ten aanzien van de ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag*

B.2. De Vlaamse Regering en de Ministerraad betwisten de ontvankelijkheid van de prejudiciële vraag omdat het antwoord erop niet dienstig zou zijn voor de oplossing van het bodemgeschil. In het geschil voor de verwijzende rechter wordt immers de heffing zelf fiscaalrechtelijk betwist, waarvoor het decreet van 22 december 1995 niet voorziet in specifieke procedureregelen. Het geding betreft, volgens deze partijen, derhalve geenszins een geschil in het kader van de invorderingsprocedure, waarvoor de decreetgever in artikel 40, § 2, van het voormelde decreet de mogelijkheid heeft ingesteld van verzet tegen een door de ambtenaar die belast is met de invordering van de heffing uitgevaardigd dwangbevel, vermits de verzoekende partijen in het bodemgeschil zijn overgegaan tot vrijwillige betaling, weliswaar onder voorbehoud, van de heffing.

B.3. In beginsel komt het de verwijzende rechter toe de normen vast te stellen die toepasselijk zijn op het hem voorgelegde geschil. Nu de verwijzende rechter artikel 40, § 2, van het voormelde decreet reeds toepasselijk heeft verklaard, dient het Hof de prejudiciële vraag te beantwoorden.

De exceptie van de Vlaamse Regering en de Ministerraad wordt verworpen.

*Ten gronde*

B.4. De in het geding zijnde bepaling regelt de rechtspleging van verzet van de belastingplichtige tegen een dwangbevel dat wordt uitgevaardigd door de daartoe bevoegde ambtenaar bij ontstentenis van betaling van de heffing ter bestrijding van leegstand en verkrotting van gebouwen en/of woningen, de interesten en de administratieve geldboete.

De overeenstemming ervan met de bevoegdheidverdelende regels wordt slechts in vraag gesteld in zoverre zij de rechtbank van eerste aanleg van de plaats waar het onroerend goed is

gelegen, aanwijst als het bevoegde rechtscollege dat kennis neemt van het met redenen omkleed verzet en aldus de materiële en territoriale bevoegdheid van de rechtbanken zou regelen.

B.5.1. De heffing ter bestrijding van leegstand en verkrotting van gebouwen en/of woningen, zoals vervat in het decreet van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, werd door het Vlaamse Gewest ingevoerd krachtens de door artikel 170, § 2, van de Grondwet aan de gewesten toegekende algemene fiscale bevoegdheid.

B.5.2. Die algemene fiscale bevoegdheid staat het gewest niet toe regels uit te vaardigen met betrekking tot de bevoegdheid en de procedure voor de rechtscolleges. Krachtens de artikelen 145 en 146 van de Grondwet behoort de omschrijving van de bevoegdheden van de rechtscolleges tot de uitsluitende bevoegdheid van de federale wetgever. Het vaststellen van procedureregels voor de rechtscolleges komt aan de federale wetgever toe op grond van zijn residuaire bevoegdheid.

B.5.3. Krachtens artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen kunnen de decreten evenwel rechtsbepalingen bevatten in aangelegenheden waarvoor de Raden niet bevoegd zijn, voor zover die bepalingen noodzakelijk zijn voor de uitoefening van hun bevoegdheid. Sinds de wijziging van artikel 19, § 1, van dezelfde bijzondere wet van 8 augustus 1980 door de bijzondere wet van 16 juli 1993 kunnen de gewesten ook een beroep doen op artikel 10 om de door de Grondwet aan de federale wetgever voorbehouden aangelegenheden te regelen. Daartoe is vereist dat een dergelijke regeling noodzakelijk kan worden geacht voor de uitoefening van de bevoegdheden van het gewest, dat die aangelegenheid zich tot een gedifferentieerde regeling leent en dat de weerslag van de betrokken bepalingen op die aangelegenheid slechts marginaal is.

B.6.1. Doordat de decreetgever bepaalt dat de belastingplichtige voor de rechtbank van eerste aanleg verzet kan aantekenen, heeft hij enkel herinnerd aan de volheid van bevoegdheid van die rechtbank, bepaald in artikel 568 van het Gerechtelijk Wetboek, zonder ook maar iets af te wijken van het gemeen recht. Het eerste lid van artikel 40, § 2, van het decreet van 22 december 1995 verwijst immers naar de bepalingen van het vijfde deel van het Gerechtelijk Wetboek die de regels bevatten met betrekking tot de middelen tot

tenuitvoerlegging en de bevoegdheid van de beslagrechter, die deel uitmaakt van de rechtbank van eerste aanleg. De decreetgever heeft dus geenszins de materiële bevoegdheid van die rechtbank geregeld.

B.6.2. Doordat de decreetgever de rechtbank van de plaats waar het onroerend goed gelegen is als territoriaal bevoegd aanwijst, wijkt hij af van artikel 632 van het Gerechtelijk Wetboek. Die bepaling, zowel in de oude versie ervan als in die welke voortvloeit uit de wet van 23 maart 1999 betreffende de rechterlijke inrichting in fiscale zaken, maakt de rechter van de plaats van het inningskantoor bevoegd.

B.6.3. De leegstandsheffing is een gewestbelasting die afhangt van de staat van een onroerend goed, zoals die wordt vastgesteld door de lokale overheid. De decreetgever vermocht het voor de uitoefening van zijn fiscale bevoegdheid noodzakelijk te achten de rechter van de plaats waar het goed gelegen is bevoegd te maken, die doorgaans de bevoegde rechter is voor elk geschil in verband met een onroerend goed (artikel 629 van het Gerechtelijk Wetboek). De aangelegenheid van de territoriale bevoegdheid van het rechtscollege waarbij het in de in het geding zijnde bepaling vermelde verzet tegen het dwangbevel aanhangig kan worden gemaakt, leent zich tot een gedifferentieerde regeling. Gelet op de beperkte draagwijdte van het desbetreffend contentieux, is de weerslag van de in het geding zijnde bepaling op de door de federale wetgever vastgestelde territoriale bevoegdheid van de rechtscolleges, overigens slechts marginaal.

Die maatregel voldoet aan de vereisten waaraan het beroep op artikel 10 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 is onderworpen.

De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 40, § 2, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 22 december 1995 houdende bepalingen tot begeleiding van de begroting 1996, schendt de regels voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de Staat, de gemeenschappen en de gewesten niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 14 mei 2003.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts